

Arrest

nr. 230 127 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias*: X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias*: X), die verklaart van Afghaanse, dan wel Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in als Afghaan op 31 december 2015. Op 21 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een technische weigering omdat u zich niet op het persoonlijk onderhoud had aangeboden.

Op 20 november 2018 vroeg u een tweede maal internationale bescherming aan als Afghaan. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 18 januari een beslissing tot afstand van asielaanvraag (Technische weigering DVZ) omdat u geen gehoor had gegeven aan de oproeping.

Op 18 maart 2019 vroeg u een derde maal internationale bescherming aan. Dit verzoek om internationale bescherming werd op 23 mei 2019 door het CGVS ontvankelijk verklaard om formele redenen.

Volgens uw verklaringen in uw derde verzoek om internationale bescherming bent u een Pakistaan afkomstig uit Dir in de provincie Khyber-Pakthunkwa (KP). Toen u in het negende studiejaar zat werd u door uw vader opgedragen om in de madrassa van uw dorp koranlessen te gaan volgen. Toen u in het tiende jaar zat en de koran voldoende onder de knie had, stelde uw vader samen met de imam voor dat u naar Kasjmir zou gaan om daar uw lessen te vervolgen, doch u had daar uw twijfels over daar een aantal personen van uw dorp nooit waren teruggekeerd. Met de hulp van uw broer liet u zich inschrijven in de hogeschool van Peshawar. Terwijl u in de hogeschool in Peshawar was bent u nooit teruggekeerd naar uw regio. Na één jaar hadden vrienden van uw vader en de imam u gevonden en drongen aan dat u naar een madrassa in Kasjmir zou gaan. Vervolgens belde u naar uw vader die zei dat u naar hen moest luisteren. Dan nam u contact op met uw broer die zei dat u daar niets aan kon doen. Vervolgens besloot u om Pakistan te verlaten. Vanuit Peshawar vertrok u naar Islamabad en vervolgens naar Quetta, waar u een aantal dagen verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Iran. Via Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland kwam u op 30 december 2015 in België aan, waar u de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming verzocht.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u een aantal schoolattesten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aanemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie over Subsidiäre bescherming zou lopen. Zo dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat u aanvankelijk probeerde om op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo gaf u zich in uw vorige verzoeken om internationale bescherming telkens uit voor een Afghaan met de naam S.N.K. (...) geboren op 1 januari 1996. Pas tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming gaf u toe dat u eigenlijk een Pakistaan bent met de naam B.N.K. (...) geboren op 2 februari 1998. Van een persoon die nood heeft aan international bescherming kan worden verwacht dat hij onmiddellijk op zijn minst zijn correcte nationaliteit en identiteit opgeeft. Dat u dit niet heeft gedaan en pas wachtte tot uw derde verzoek om internationale bescherming ondermijnt in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De verklaring die u geeft waarom u niet bij de aanvang van uw verzoek om internationale bescherming de waarheid heeft verteld, namelijk dat een vriend u heeft verteld dat u zich moest voordoen als een Afghaan, kan niet overtuigen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Er is immers geen enkele reden waarom u ook bij uw tweede asielaanvraag zich voordeed als een Afghaan. Bovendien moet nog worden opgemerkt dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming zich niet heeft aangeboden voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Uw verklaring dat u geen convocatie heeft ontvangen en zich daarom niet heeft aangeboden kan ook niet overtuigen, temeer u zich ook bij uw tweede verzoek om internationale bescherming niet heeft aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Meer nog, zonder de asielprocedure af te wachten bent u nog voor een jaar vertrokken naar Italië. U zou daar ook asiel aangevraagd hebben maar u zou alweer de procedure niet hebben afgewacht (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Uit wat voorafgaat volgt dat de ernst van uw behoefte aan internationale bescherming ernstig kan worden betwijfeld. Nu in uw derde verzoek om internationale bescherming beweert u een Pakistaan te zijn en ter ondersteuning van uw nationaliteit en uw identiteit legt u nu schooldocumenten neer. De schooldocumenten die u neerlegt vormen geen sluitend bewijs van uw identiteit en nationaliteit, temeer er in Pakistan ook geboorteaktes en identiteitskaarten gebruikelijk zijn. Dat u in Pakistan nog minderjarig was en geen Pakistaanse identiteitskaart kon krijgen is een plausibele uitleg, daar men minimum 18 jaar moet zijn om in Pakistan een identiteitskaart te verkrijgen. Daartegenover staat dat het wel mogelijk is voor Pakistanen om in het buitenland een "NICOP" (National Identity Card for Overseas Pakistanis) te verkrijgen. Daarop gewezen, verklaarde u dat u over een geboorteakte moet beschikken en een B-form (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daar u via uw broer schooldocumenten kon verkrijgen is het op zijn minst eigenaardig te noemen dat u er niet in slaagde om de vereiste documenten voor een "NICOP" naar u te laten opsturen. Wat betreft de geboorteakte beweerde u dat u ze moest afgeven bij uw inschrijving bij de hogeschool en dat het onmogelijk was om een nieuwe geboorteakte te verkrijgen, wat op zich een weinig geloofwaardige uitleg is. Hoe dan ook, nadat u zich voor de Belgische

autoriteiten tweemaal heeft uitgegeven als Afghaan, slaagt u er bij uw derde asielaanvraag nog steeds niet in om uw identiteit en nationaliteit op onomstotelijke wijze aan te tonen. Nochtans kan van iemand die internationale bescherming aanvraagt worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen of een afdoende uitleg geeft waarom hij daartoe niet in staat is. De ontwijkende antwoorden die u gaf waarom u niet aan een "NICOP" kan geraken doen vermoeden dat u uw ware identiteit voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen. De algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor dan ook verder in het gedrang.

Daarnaast kan er ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas omdat uw opeenvolgende verklaringen immers niet coherent zijn. Zo beweerde u voor de DVZ dat u van de "TTP" (partij van de Pakistaanse Taliban) verplicht werd om naar een madrassa te gaan studeren om vervolgens te worden overgeplaatst naar Kashmir (zie Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Voor het CGVS daarentegen wist u niet met duidelijkheid te stellen welke groepering u verplichtte om in een madrassa te studeren en vervolgens naar Kasjmir te gaan (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). In tegenstelling met uw verklaringen voor de DVZ stelde u niet te weten dat de "TTP" iets met de Taliban te maken heeft, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de "TTP" of Tehrik-e-Taliban wel degelijk met de Taliban te maken heeft. Gevraagd waar het acroniem "TTP" voor staat, beweerde u dat dit "Tehrik-e-Tahafuze-Pakistan" was, wat klopt doch uit informatie blijkt dat dit hier eerder een politieke partij betreft die staat voor de algemene vooruitgang van Pakistan in plaats van een extremistische religieuze beweging die mensen naar Kasjmir wil sturen. Dat u niet echt weet te vertellen welke groepering u naar Kashmir wil sturen ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder blijkt uit uw verklaringen voor de DVZ dat uw vader u de keuze liet om naar Kasjmir te gaan (zie vragenlijst DVZ, vraag 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS daarentegen stelde u dat u door uw vader verplicht werd om naar Kasjmir te gaan en dat uw vader u overal in Pakistan zou weten te vinden (zie persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Wat betreft de documenten die u voorlegt werd reeds hierboven benadrukt dat die onvoldoende zijn om uw nationaliteit en identiteit aan te tonen. Zij zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat het gemakkelijk is om valse documenten in Pakistan te verkrijgen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit

van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisereerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beoordelingsfout en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, alsmede omtrent de samenwerkingsplicht die bij verweerder rust.

Vervolgens betoogt hij:

"Het CGVS heeft een te groot gewicht gegeven aan de voorgaande procedures van verzoeker terwijl hij toegeeft dat hij gelogen heeft over zijn identiteit en nationaliteit. Het CGVS maakt een beoordelingsfout wanneer hij stelt dat verzoeker geen coherente uitleg geeft voor zijn leugens en het is heel geloofwaardig dat verzoeker slecht advies zou hebben gekregen en gevolgd.

Het is ook onredelijk te verwachten dat verzoeker de nodige documenten zou kunnen ontvangen voor het krijgen van een NICOP. Het blijkt inderdaad dat hij ofwel een nationale identiteitskaart zou moeten voorleggen, wat hij niet heeft en wat geloofwaardig wordt geacht ofwel documenten die door de ouders moeten worden bezorgd (zie stuk 3) wat verzoeker niet zou kunnen krijgen aangezien hij zijn vader ontvluchtte omwille van een vrees voor vervolging.

Daarnaast is verwerende partij tegenstrijdig aangezien zij enerzijds stelt dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit tracht te verhullen maar echter de nood aan subsidiaire bescherming onderzoekt ten aanzien van Pakistan.

Tot slot moet verwerende partij, wanneer een asielzoeker geen bewijs van zijn nationaliteit kan voorleggen, overgaan tot een nationaliteit onderzoek op basis van de verklaringen van verzoeker (zie arresten van Uw raad. 45.395. 45.396 en 45. 397 van 24 juni 2010 en arrest 51.460 van 23 november 2010). wat in casu niet gebeurde.

Verwerende partij is dus niet tegemoetgekomen aan haar samenwerkingsplicht en de bestreden beslissing moet om deze reden worden vernietigd ten einde een nationaliteitsonderzoek te voeren."

Verzoeker gaat verder in op de (on)geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij doet in dit kader gelden:

“Trouwens moet er worden benadrukt dat door verzoeker aangehaalde vrees voor het eerst ten gronde onderzocht is in zijn huidige derde asielaanvraag en dat verwerende partij dus een doordreven onderzoek moet voeren.

Het CGVS kaart twee tegenstrijdigheden aan :

1. Verzoeker die op de DVZ de TTP voorstelt als de partij van Pakistaanse taliban terwijl hij stelt niet te weten of er een link bestaat tussen de taliban en de TTP op het CGYS.

Omtrent dit motief moet er aangeduid zijn dat de ondervraging van verzoeker op dit vlak heel oppervlakkig was (zie einde van pagina 7) en dat verzoeker weinig kans heeft gekregen om uit te leggen wat hij kon zeggen van de groepering die hem in Kashmir wou sturen.

2. Het feit of zijn vader hem al dan niet de keuze heeft gegeven om naar Kashmir in de madrassa te gaan. Gewezen op die mogelijke tegenstrijdigheid heeft verzoeker gezegd dat het de keuze van zijn vader was dat hij naar Kashmir moest gaan.

In het administratief dossier komt de tegenstrijdigheid zo voor :

(...)

Bij het vertalen en het opstellen van verklaringen komt er steeds interpretatie en parafraseren voor.

Wat in het verslag van de DVZ werd opgenomen Ik vertelde dit aan mijn vader en hij zei me dat dit mijn keuze was is niet wat verzoeker zei, maar zou zo moeten worden opgenomen: Ik vertelde dit aan mijn vader en hij zei : dit was mijn keuze.

Er is geen tegenstrijdigheid wat dit tweede element betreft.

In ieder geval is deze tegenstrijdigheid niet voldoende om geen enkel geloof te hechten aan verzoekers relaas.”

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoeker dat er ook bij de beoordeling van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet rekening gehouden moet worden met zijn persoonlijk profiel. Hij wijst daarbij op de ‘sliding scale’ in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie. Verzoeker vervolgt:

“Verwerende partij betwist niet dat er een gewapend conflict plaatsvindt in de regio van verzoeker.

Hoewel er misschien inderdaad geen risico zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 bestaat in deze regio, moet verwerende partij nog steeds nagaan of verzoeker geen persoonlijke omstandigheden vertoont waardoor hij een hoger risico zou lopen.

Als persoonlijke omstandigheid roept verzoeker de duur van zijn verblijf in Europa in en zijn verwestering. Hij was nog minderjarig toen hij zijn land verliet, wat niet betwist wordt door verwerende partij aangezien zij geloofwaardig acht dat verzoeker geen nationale identiteitskaart kon hebben bij vertrek, hij verblijft nu bijna 4 jaren in Europa en zou omwille van zijn verwestering gevisieerd kunnen worden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker informatie over het bekomen van een NICOP bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoeker stelt een Pakistaan te zijn, afkomstig uit Dir in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Hij zou aldaar onder druk zijn gezet om te gaan studeren aan de madrassa en naar Kashmir te gaan, hebben geweigerd en, uit vrees voor zijn vader en de TTP, zijn land hebben verlaten.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven en vrees wordt daarbij echter op fundamentele wijze ondergraven doordat hij tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming omtrent zowel zijn nationaliteit en herkomst, zijn identiteit als zijn leeftijd kennelijk leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Zo dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat u aanvankelijk probeerde om op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo gaf u zich in uw vorige verzoeken om internationale bescherming telkens uit voor een Afghaan met de naam S.N.K. (...) geboren op 1 januari 1996. Pas tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming gaf u toe dat u eigenlijk een Pakistaan bent met de naam B.N.K. (...) geboren op 2 februari 1998. Van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij onmiddellijk op zijn minst zijn correcte nationaliteit en identiteit opgeeft. Dat u dit niet heeft gedaan en pas wachtte tot uw derde verzoek om internationale bescherming ondermijnt in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De verklaring die u geeft waarom u niet bij de aanvang van uw verzoek om internationale bescherming de waarheid heeft verteld, namelijk dat een vriend u heeft verteld dat u zich moest voordoen als een Afghaan, kan niet overtuigen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Er is immers geen enkele reden waarom u ook bij uw tweede asielaanvraag zich voordeed als een Afghaan.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er namelijk toe zijn eerdere, duidelijk bedrieglijke verklaringen, te minimaliseren en te herhalen dat hij slecht advies kreeg. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing blijken een lezing van het verzoekschrift daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien moet nog worden opgemerkt dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming zich niet heeft aangeboden voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Uw verklaring dat u geen convocatie heeft ontvangen en zich daarom niet heeft aangeboden kan ook niet overtuigen, temeer u zich ook bij uw tweede verzoek om internationale bescherming niet heeft aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Meer nog, zonder de asielprocedure af te wachten bent u nog voor een jaar vertrokken naar Italië. U zou daar ook asiel aangevraagd hebben maar u zou alweer de procedure niet hebben afgewacht (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Uit wat voorafgaat volgt dat de ernst van uw behoefte aan internationale bescherming ernstig kan worden betwijfeld.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind. Aldus is genoegzaam aangetoond dat verzoekers houding na aankomst in Europa onverenigbaar is met de heden aangevoerde vrees voor vervolging en de hieruit voortvloeiende nood aan bescherming.

Verder wordt omtrent verzoekers voorgehouden asielmotieven in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast kan er ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas omdat uw opeenvolgende verklaringen immers niet coherent zijn. Zo beweerde u voor de DVZ dat u van de “TTP” (partij van de Pakistaanse Taliban) verplicht werd om naar een madrassa te gaan studeren om vervolgens te worden overgeplaatst naar Kashmir (zie Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Voor het CGVS daarentegen wist u niet met duidelijkheid te stellen welke groepering u verplichtte om in een

madrassa te studeren en vervolgens naar Kasjmir te gaan (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). In tegenstelling met uw verklaringen voor de DVZ stelde u niet te weten dat de "TTP" iets met de Taliban te maken heeft, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de "TTP" of Tehrik-e-Taliban wel degelijk met de Taliban te maken heeft. Gevraagd waar het acroniem "TTP" voor staat, beweerde u dat dit "Tehrik-e-Tahafuze-Pakistan" was, wat klopt doch uit informatie blijkt dat dit hier eerder een politieke partij betreft die staat voor de algemene vooruitgang van Pakistan in plaats van een extremistische religieuze beweging die mensen naar Kasjmir wil sturen. Dat u niet echt weet te vertellen welke groepering u naar Kashmir wil sturen ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht hij de voormelde, frappante tegenstrijdigheid en onwetendheid namelijk toe te schrijven aan de vraagstelling bij het CGVS. Deze geschiedde blijkens de aangehaalde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud immers in duidelijke bewoordingen. Verder werd er weldegelijk een veelheid aan directe vragen gesteld over hetgeen verzoeker wist over deze organisatie. Daarbij blijkt genoegzaam dat verzoeker in dit kader verklaringen aflegde die met zijn verklaringen bij de DVZ manifest in strijd zijn en dat hij niet wist te vertellen door welke groepering hij werd geviseerd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder blijkt uit uw verklaringen voor de DVZ dat uw vader u de keuze liet om naar Kasjmir te gaan (zie vragenlijst DVZ, vraag 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS daarentegen stelde u dat u door uw vader verplicht werd om naar Kasjmir te gaan en dat uw vader u overal in Pakistan zou weten te vinden (zie persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Ten onrechte tracht hij namelijk te doen uitschijnen dat bij de DVZ, omwille van interpretatie en parafraseren, een fout in de vertaling zou zijn geslopen. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bij de DVZ bijstond goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Verder gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen inzake de verstaanbaarheid van de tolk zouden voordoen (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker maakte van zulke problemen echter geen melding. Bovendien ondertekende hij de verklaring volgend verzoek uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Pashtou. Hiermee gaf hij aan dat de hierin vermelde verklaringen juist en oprecht zijn. Daarenboven gaf verzoeker bij het CGVS bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud aan geen opmerkingen te hebben omtrent het verloop van het eerste gehoor bij de DVZ (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas en zijn hierop gesteunde vrees voor vervolging.

Verzoekers kritiek op de overige, overvloedige motieven inzake het ontbreken van identiteitsdocumenten en het verhullen van zijn identiteit kan derhalve op zich niet volstaan om te leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Aan de door verzoeker neergelegde schooldocumenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker te dezen niet worden betwist, geen bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook kunnen deze stukken hoogstens aantonen dat verzoeker in Pakistan school liep. Hiermede wordt op generlei wijze afbreuk gedaan aan het voorgaande.

Verzoeker wijst daarnaast nog op de duur van zijn verblijf in Europa, houdt voor verwesterd te zijn en stelt dat hij daardoor zou kunnen worden geviseerd. Te dezen kan echter worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij omwille van zijn loutere verblijf in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij zijn leven in zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen opnemen. Bovendien kon worden verwacht dat, zo hij werkelijk dermate verwesterd was en daardoor problemen riskeerde of vreesde, verzoeker dit eerder gedurende zijn procedure zou hebben aangegeven. Verzoeker deed dit echter niet. Zijn advocaat, die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, deed dit evenmin. Verder kan niet worden ingezien waarom verzoeker, zo hij werkelijk de mening was toegedaan dat zijn verblijf in Europa en zijn verwestering op zich volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, het nodig achtte en acht om een fictief asielrelaas en een fictieve vrees aan te halen en hierin te volharden. Daarenboven brengt verzoeker geen informatie bij waaruit blijkt en kan uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier evenmin worden afgeleid dat het loutere gegeven Pakistan een aantal jaren te hebben verlaten, in Europa te hebben verbleven en terug te keren naar Pakistan zou kunnen volstaan

om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden, op welke wijze of in welke omstandigheden hij als verwesterd zou dreigen te worden gepercipieerd; laat staan dat hij concreet aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, waaronder zijn afwezigheid uit Pakistan en zijn verblijf in Europa, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing en ten aanzien van de situatie in verzoekers zelfverklaarde regio van herkomst in Pakistan voorts met recht gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij vecht deze motieven inhoudelijk namelijk niet aan en brengt evenmin informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormelde bepaling.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT